

at de Fremmede kom til at blande sig i vore Anliggender, hvilket de desværre gjorde i alt for høj Grad. Ved denne Indblanding kom de gamle Stænder til Live, skjøndt de aldrig burde være komne til Live, en ny Forfatning er givet for Slesvig og saa fremdeles, man vil holde dem nede, og saa avancere ind paa os og bortescamotere enkelte Dele af vor Grundlov; jeg kan ikke faae Andet ud. Vil man bringe noget Godt udaf det og have en Heelstat, som kan staae fast i Fremtiden, skal man lade Frihedens Velsignelse udbrede sig overalt og ikke lade det Gamle gaae frem, ikke gaae tilbage til Absolutismen. Vi have desværre seet Følgerne deraf, vi have seet, hvorledes de have holdt Huus med os, Historien bærer Vidnesbyrd nok derom, man har solgt baade Land og Folk, men det haaber jeg dog ikke skal see mere; det vil ikke lykkes, naar kun det danske Folk og den danske Rigsdag staaer fast og staaer paa sin Ret. Vi kunne meget godt forenes med Hertugdømmerne paa en saadan Maade, at det vil kunne finde Gjenklang hos dem, uden derved at svække vor Grundlov i sjernefte Henseende; idetmindste ville vi kunne enes om det Væsentligste. Der kan ikke være Tvivl om Andet, end at Rigsdagen, naar Regjeringen oprigtig vil den Vel, og fremlægger et Udkast til en Fællesforfatning i tilfredsstillende Retning, og bygget paa en saa fornuftig Plan som mulig, da vil imødekommende Regjeringen. Det kan der ingen Tvivl være om; men at indlade sig paa noget Uvist og indtage den samme usikre Holdning, som jeg synes Regjeringen har indtaget paa et andet Sted, det troer jeg ikke, man enten bør eller skal gaae ind paa; thi saa vasker man, og den, der vasker, kan let falde. Det er allerede idag af den høitærede Premierminister udtalt, at Regjeringen mulig nu, hvis et saadant Forflag fremkom som det, der blev taget tilbage i det andet Thing, vilde gaae ind derpaa; det er allerede, forekommer det mig, en Vasken i Regjeringens Beslutning. Vil Regjeringen ikke gaae ind paa Noget, der baader saavel Kongeriget som Hertugdømmerne, saa lad den komme frem med det jo før jo heller, da skulle vi vide at møde den; men, vil den ikke den Vel, — og det har jeg Haab og sikker Forvisning om, at den høitagede og brave Mand, der beklæder den høitbetroede Post som Premierminister, nok vil vide at sørge for, — da skal den vistnok her møde al den Velvillie og Imødekommen, som tænkes kan. Men, naar Regjeringen ikke er sig bevidst at kunne gennemføre den Plan, som jeg i sin Tid tillod mig at kalde et Korthuus, som kunde pustes om ved en ringe Vind, nemlig Planen til en Heelstat, som jeg i det Mindste aldrig har tænkt mig Muligheden af at kunne komme istand saaledes, at den kunde blive til sand Gavn og Nytte for Indvaanerne i de forskellige Landsdele, — naar Regjeringen ikke er istand til det, saa sig den det ligefrem og oprigtigt, da skulde vi forhandle om, paa hvad Maade det bedst muligt lader sig gjøre for Hertugdømmernes Vedkommende, saa at de uanset i samme Lighed og Frihed med os kunne vinde Seier. Derpaa berøer det; thi det er igjennem Frihedens Goder, at vi atter skulle tilvinde os dem, og ikke, som den ærede foregaaende Taler meente, derved, at vi stille os over paa deres Standpunct, og hellere tage Noget af Absolutismen paa vor Nakke igjen, istedetfor at beholde Friheden. Naar derfor intet andet Forflag fremkommer, skal jeg i Gæt og Alt slutte mig til det, der er fremkommet fra Folkethinget.